

ГЛУПАВИТЪ СЕЛЯНИ

Въ едно село живѣли петима момци. Тѣ цѣль день се скитали и не знаели, каква работа да захванатъ. Всичко имъ се струвало много просто и долно за тѣхъ.

Веднажъ се събрали и решили да отидатъ въ града да търсятъ работа. Нарамили торби, взели по една тояга и една сутринъ рано потеглили по заснѣжения пѣть.

Вървѣли, вървѣли, по едно време на едина отъ тѣхъ хрумнало да се преброятъ, за да видятъ, дали всички сж заедно. Спрѣли се, и досѣтливиятъ започналъ да брой:

— Това съмъ азъ. Значи съмъ тука. И така — единъ, два, три, четири.

Всички се изплашили.

— Ами кжде е петиятъ?

Започналъ да брой другъ:

— Ето азъ съмъ тука. Сега ще ви броя подъ редъ — единъ, два, три, четири...

Завайкали се горкитѣ селяни, чудили се, кжде изгубили петия си другаръ.

Въ това време миналъ единъ пѣтникъ. Попиталъ ги, за какво сж се спрѣли.

— Бѣхме петима. Броимъ се, броимъ се, единъ отъ другаритѣ ни го нѣма. Ахъ, братко, помогни ни да го намѣримъ.

— Много лесно. Я си мушнете всички носовѣтъ въ снѣга и следъ това пребройте дупкитѣ.

Младитѣ момци направили това. Наистина, въ снѣга имало петъ дупки отъ носовѣтъ имъ.

Успокоили се и весело продължили пѣтя си.

Вѣра Бояджиева.